شاکر دے ڈوہڑے

شاکر شجاع آبادی

شاکر دے ڈوہڑے

شاکر شجاع آبادی

جھوک پبلشرز ، ملتان

قلعہ کہنہ ، قاسم باغ روڈ ، بیرون دولت گیٹ ، ملتان

Ph:061-4511568 Fax: 061-4545396

جھوک پبلشرز، ملتان

JHOKE PUBLISHERS MULTAN

الف کنٹ ، قاسم باغ روڈ ، بیرون دولت گیٹ ، ملتان

Ph 061-4511588 Fax 061-4583596

ناں کتاب:	شاکر دے ڈوہڑے
شاعر:	شاکر شجاع آبادی
پیشکار:	دلنور نور پوری
کمپوزنگ:	محمد شاہد دھریجہ
چھاپہ خانہ:	جھوک پرنٹرز، ملتان
	25/روپے
اشاعت مکرر	2014ء

[redacted]

شاکر شجاع آبادی دے ڈوہڑے

شاکر شجاع آبادی سرائیکی دھرتی دا ہیوں وڈا شاعر اے جیندی شاعری دے چرچے گلی گلی وستی وستی ہن اتے سارے وسیب دے ہر سنگت تے ہن۔ ایں شاکر دیاں ہیوں کتاباں چھپ گئن۔ ایجھے پبلشر وی ہن جو دو نمبر کم کریندن اتے اوں شاکر دیاں کتاباں کوں پڑھن والے سوچ دے تے شاعری کیتے اتے شاکر دی شاعری دے مقام تے متاثر تھیندن ہر سال معیار دے پیر پوڑی کتاب چھپدے ہن اتے شاکر صاحب دے کلام کوں کٹھے، غیر معیاری اتے گھٹیا کاغذ تے چھاپ تے اوندے کلام اتے اوندے معیار کوں گھٹاون دی کوشش کریندے ہن۔ تیر اتے تھوڑا رقم دے حقداراں ہنیں تے خوشبو ہیں دے تھیون والے ہوندن اتھوں حرام کھاون والے وی ہوندن۔

انہاں ساریاں گالھیں کوں ڈیکھ تے اے گالھ آکھن چاہنداں جو اے ہووے جو اساں پہلے ہندو وہاج اتے سرائیکی ادبی سنگت شجاع آباد دیاں ہمت کوں کیتی کالج ... حاصل تھیا جیندے وچ شاکر شجاع آبادی، ... صوفی نجیب اللہ نازش، مشتاق سبقت، سید آزاد شاہ، ... مرحوم، سیف اللہ خان ... اتے اینجھی طرح 500 توں ودھ سرائیکی شاعراں دا کلام ہے جو پہلے چھپیا اتے انہاں

[illegible]

اللہ اللہ بول سرائیکی

مٹھڑی بولی بول سرائیکی

خادم سرائیکی

[illegible] پوری

جھوک سرائیکی [illegible] ملتان

جڈاں گھرے بارڈا موسم ہا جڈاں گاوݨ ٻہندے میڈا ایاں لبھندے
اتوں وقت ڈوپہراں ہا ناگھی تے آکاں پہندے میڈا ایاں لبھندے
جیویں وہندا گھر جھجھیندا ہا اتویں تن وہندے میڈا ایاں لبھندے
میڈا شاکر چلھ تے نی وسدا جڈاں ڈیہہ لبھندے میڈا ایاں لبھندے

واہ واہ وی خاطر شاکر سکھیں نہ اپݨی سوچ کوں رولیا کر
بے دور جدید ترقی دا ، نہ جھیڑا اوب پھرولیا کر
کر خوب تراشی قافیے دی ، اصول تخیل گھولیا کر
ہر گالھ تاں وزنی نی ہوندی پہلے تولیا کر ول بولیا کر

میڈا شوق تے میں تاں بیوس ہیں میڈی رحمت کئی مجبور تاں نی
توں میڈے کولھوں دور سہی میں تیڈے کولھوں دور تاں نی
او جلوہ ڈے جو سہہ سگاں میڈی اکھ وچ تاب نور تاں نی
کجھ فرق جمال جلال اچ رکھ دل شاکر دا کوہ طور تاں نی

جڈاں بخت عروج تے ہا ساڈا اساں وقت دے شاہ اکبر ہاسے
ہک خوف خدا دا دل وچ ہا ہا کہیں دا نہ کوئی ڈر ہاسے
ہر خوشی جھجھ چڑھ گھروی ہئی ہر سکھ دی تج دے ور ہاسے
ہن اج شاکر بجھ ویندا نی کڈیں دلبر دے دلبر ہاسے

میڈی یکدم یار تیاری تے حیران نہ تھی میں ول آساں
ایمان میڈے تے شک نہ کر حیران نہ تھی میں ول آساں
ضائع تھیسن ججھوں جیواں دا نقصان نہ تھی میں ول آساں
رکھ حوصلہ شاکر پرسوں تئیں پریشان نہ تھی میں ول آساں

اساں لوک فقیر مزاج ہاسے مکاری کرنی پئے گئی
گھر چھوڑ کے پال بچڑاں کوں تیاری کرنی پئے گئی
حالات دے نال غریباں کوں مزدوری کرنی پئے گئی
ساکوں شاکر کہیں مجبوری توں اداکاری کرنی پئے گئی

اے دل کملا اوقات اچ رہ کیوں اُچے خواب ڈیکھیندیں
بنا محنت دا بُچھو وی چا کملا وڈا حُسن خریدیں
توں اُجڑی جھوک ہیں داوسی ہیں وڈا تاریاں نال کھٹریندیں
وڈی تختی چاتی ہی شاکر کیوں ڈکھ کوں کاندھے ڈیندیں

میکوں میڈا ڈُکھ، میکوں ہیڈا ڈُکھ، میکوں ہر مظلوم انسان دا ڈُکھ
جتھاں ظلم دی بھاہ وِچ بلدی ہے، میکوں روہی چولستان دا ڈُکھ
جتھاں کوئی انصاف داناں کائنی، میکوں پورے پاکستان دا ڈُکھ
جیڑھے مر گئے ہن او مر گئے ہن، میکوں جیندے قبرستان دا ڈُکھ

جڈاں آن زوال دا جھجو اُجڑیا ڈکھ درد فراق اچ دھمدے گے
جیڑھے ڈیوے بالم خوشیاں دے او اپنے آپ وسمدے گے
ڈکھ آ کرا جھن تے چاگدے آئے سکھ سوڑیں پاتے سمدے گے
جیڑھے جھوم پیار دے ڄج شاکر او دشمن بن تے بھمدے گے

تیڈے دعوے ہن لبریزی دے تھیا شوق دا پیالہ اُدھانی
تیڈا شکوہ ہے او نی ملدا کئی شاکر لدھو وڈھانی
ہے مالک اپنی مرضی دا تیڈی مرضی دا او بدھانی
تیڈی شہ رگ توں وی نیڑے ہے تیکوں گولیا نی او لدھانی

تیڈی مونجھ دے وچ آ ڈیکھ گھن تھیا حال بُرا توں کتھاں ایں
گل گوڈی پاتیکوں گول رہیاں میں ہر ہک جاہ توں کتھاں ایں
ہر گلی کوچہ پھول آیاں نمیں اگر پیا توں کتھاں ایں
کھڑے شاکر مار بھتارڑے آ آپ ڈسا توں کتھاں ایں

رتبا ڈیہاں ہیٹھاں ترتر کے تیڈی دنیا تے جو تھیندا پے
کئی بھلے شاہؒ کئی مہر علیؒ باہو سلطانؒ سڈیندا پے
کئی کوٹ مٹھن دا شہزادہ وچ جگ دے ڈیکھ چُھمیندا پے
ہک شاکر ہے تیڈی دنیا تے جیرھا سویاں لکھے جیندا پے

تیڈی مرلی دی آواز طرح ہر نانگ دی کھنڈ وچ بہہ گئے ہیں
جیں ڈنگ ماریے نے اف نہ کیتی تیڈی زلف سجھو کے سمجھ گئے ہیں
تیڈی نانگ جوگی تھوں جلکے وچ ساں بین تان کے رہ گئے ہیں
ساڈیاں شاکر شیرنی پاڑاں نن تیڈے جھنگ نئیں اساں ڈھگے ہیں

کجھ عرصہ اندر ہے چور طرحاں اونکوں پیار کریندے رہ گئے
کئی سال ولا اظہار کیتے الفاظ گولیندے رہ گئے
ول موقع محل دی تاڑ دے وچ ایویں وقت ونجیندے رہ گئے
ہوئی شاکر گھٹ کوں چٹ جگی ہا اساں وات وٹیندے رہ گئے

ساکوں ہوس دے شوق چا طوق بنائے اساں دنیا دے مروا رہا ہے
جگی وارث آپے غیرتی دی تاں کیڈن ضمیر بیمار رہا ہے
ساڈا طارق دا کردار وی ہا اساں ٹیپو دی یلغار رہا ہے
اج شاکر پال کھنڈا دے نہیں کیڈیں ڈوں مونہیں تلوار رہا ہے

اے ڈاکٹی ڈاک چھوڑاں ڈکی من رب داناں کی انگ بدلا
میں رنگ بدلیندا اں رنگیوں وقربانی ڈے توں جھنگ بدلا
میں بدلاں حور لنگیجن نے توں لشن دا کی ڈھنگ بدلا
ونگ ونگی پئی اے شاکر توں یا ونگ توں کنڈ دا ونگ بدلا

میڈی ختم بات ڈیکھی کرا میں میڈا دشمن وی ہو ختم تھی گے
او جھیڑے آکھیں ہاں ایہے میڈی سوچ نوں ودے ختم تھی گے
سر کالا ہا جسم چٹا ہا سر چٹا کالا جسم تھی گے
تھی یکدم شاکر یاد آگے خندا ساہ نکتے سر ختم تھی گے

جڈاں عشق نہ ہا آزاد ہاسے تھیا عشق اسیر تھیسوے
دیدار کیتے جا دیداں دا کشکول فقیر تھیسوے
جڈاں نظر تھی چ پانی گئے اتاں ولدے کھیر تھیسوے
جڈاں شاکر عشق مرید بنائے ول جگ دے پیر تھیسوے

بھلا شاعر شعر لکھیسی کیا جے تیکوں الہام نہ ہووے
اوں شام کوں شامت سمجھو جیڑھی شام اچ شام نہ ہووے
خالی جام دا شاکرؔ کیا فائدہ جے اکھ دا جام نہ ہووے
بے فرض نماز نماز تاں ہئیں جتھاں عشق امام نہ ہووے

پہریدار کھڑائے ہن ساڈے گھربار سلامت رہ ونڄے
ہر در دیوار سلامت ہے بازار سلامت رہ ونڄے
خوشبو دے بُلّے اُٹھیں وسن گلزار سلامت رہ ونڄے
ساڈے ہر شاکرؔ بس گھلدے گے پہریدار سلامت رہ ونڄے

چمن چھوڑ ویں رات دا ماݨ نہ کر اجھو رات اُتری آویسیا
آئی رات زوال دی رات ہو ویسیا اے چاݨن پاند چھڑاویسیا
انہاں حسن جمال دیاں لاٹاں کوں گئی شکل ڈراوݨی کھاویسیا
رو یاد کریسیں [illegible] شاکرؔ کوں [illegible] ہر تارا منگلا ویسیا

اکھ بھجڑے چھڑ کے پئی بھجڑ کے ان بھجڑ کے نہ تنج نی آندی
ایہا ڈکھ ڈوہی ہار چوتھا میں پاسوں بھجڑ بھجڑ کے نہ تنج نی آندی
ہے ہجر فراق دی جگر دے وچ بھاہ بھجڑ کے نہ تنج نی آندی
تنج شاکر عرق لہو دا ہے لہو بھجڑ کے نہ تنج نی آندی

تیڈی ہاں وی میں تیڈی نہ وی میں اقرار وی میں انکار وی میں
تیڈا پیار محبت نال میڈے تیڈی نفرت دا اظہار وی میں
تیڈیاں غماں دا حقدار وی میں تیڈے غضب دا کردار وی میں
ہے شاکر گالھ عجیب جہیں تیڈا غیر وی میں تیڈا یار وی میں

ایویں گالھ اجوں گالھ جو چلی ہئی ہتھیں بول پیاں میکوں معافی ڈے
جہڑیاں لائیاں تیں پابندیاں حسن دی یاد ریہاں میکوں معافی ڈے
تیکوں رو کے گیا انہاں نجواں کوں اجیں چھوڑ میاں میکوں معافی ڈے
تیڈے ظلم جفا دا حسن شاکر بے ادب تھیاں میکوں معافی ڈے

میکوں ہُن تئیں ڈھیر ستایا ہئی ہک جھٹ گھن تاں آرام چاڈے
ساری عمراں سکدیں گذری ہے اَج دید وصال دا جام چاڈے
تھیسو پوریاں اَج تیار رہو میڈیاں آساں کوں پیغام چاڈے
ہر حال وندیسوں دردان دے میکوں شاکرؔ اَج دی شام چاڈے

میکوں روندا ڈیکھ کے آہدا چا ڈکھ گل ویسن بیمار نہ رو
نسی پچھیا کیا ہئی کیوں روندیں یا ایڈا زاروزار نہ رو
بہہ نال تسلی ڈیندا چا تیکوں گل لیندا ہاں لاچار نہ رو
تو نے اُتلے ہاوں چا آکھے ہاہاں میڈا شاکرؔ یار نہ رو

نہ ایڈے اوڈے رُل یارا ہک جاہ دا خاص مکین تھی بہہ
یا میڈا بن یا غیر دا بن ہنی ڈو وچوں تاں توں جیں تھی بہہ
یا گروی میڈیاں نظراں توں یا دل دا تخت نشین تھی بہہ
اَج گشتی کوتا کر شاکرؔ یا اوں تھی بہہ یا ایں تھی بہہ

میکوں مینہ بادل دی کیا لوڑ اے میڈیاں اکھیں وچ برسات جو ہے
میں ڈیہنہ خوشیاں نئیں منگاں کیوں میڈے کول ہجر دی رات جو ہے
کیوں بئی شئے دی گِن تات رکھاں ہک یار سجن دی تات جو ہے
میں کیوں نہ شاکر گل لاواں ڈکھ رب دی ڈتڑی ذات جو ہے

گئی گھت کے میڈے جھولے کوں میڈا باغ خوشی دا وسئی گے
میڈے سکھ دیاں پاڑاں پٹ کے چمن گل گیر ظلم دا گئی گے
میڈی زندگی درد حوالے کر میڈا کوڑی داعل ڈئی گے
ہر وعدہ شاکر فِر دی جا میڈے کول بُھلا کے سُٹی گے

اکو نکری بھی اکھ نال جیڈاں اوں وقت انمول کوں یاد نہ کر
جیڑھا قسماں چا کے بولیا ہا اوندے مٹھڑے بول کوں یاد نہ کر
جیڑھی اج تیکیں یار کریندا آئے ہر نال مثول کوں یاد نہ کر
وت شاکر فیر وہا بہسیں اوں ظالم ڈھول کوں یاد نہ کر

گھبرا ویسیں تاں ڈکھ اپنی مقدار ودھیندے ویسن
تیڈے سر تے ڈیکھ تے ہتھ تیڈا اتھوں ہتھ ڈگھریندے ویسن
ہتھ ماریو جیکر ڈاوڑے تے ہتھیار سٹیندے ویسن
تیڈی گل ڈھنہ بجھسن تج شاکر خود وین کریندے ویسن

ساری زندگی ایں محروم رہی جیویں موندے منگر چنگیراں تے
میڈیں پیڑیں کوں چم ایں تجربے سنگ پیگھرن جیویں پیراں تے
اکا جیڑا قول نہ ہووے کیویں رعب رکھے گھر سیراں تے
ڈوہیں ہتھ شاکر مصروف رہے چا کھاڈی تے کھبا پیراں تے

روڑے نہیں تیڈی مرضی ہے بھاویں پا وچ پا بھاویں پیر اچ پا
پاچھن دی چٹی چاندنی وچ یا رات دے سخت اندھیر اچ پا
بھاویں کہیں دشمن دی نوکی تے یا جھر دے کہیں پھیر اچ پا
راہ ڈلدے شاکر کنگن نہیں بھاویں ہتھ اچ پا بھاویں پیر اچ پا

ایویں نکی نکی گالھ وِدھائی رکھدیں ول چھوڑݨ دا اظہارتاں نئیں
ڈسی اصل حقیقت غیر دی ہم اونکوں کنڈھ ماری تلوارتاں نئیں
بھانویں لکھ توں کہیں کوں کول بلہا میں بولݨ دا حقدارتاں نئیں
پر نحق کہیں کوں چھوڑ وِنجݨ چن شاکر دا زروارتاں نئیں

ہک تیر لگا وچ سینے دے گئی خبر نہ ہئی جو کہیں مارے
میڈے سنگتیاں آکھیا پکڑ گھنواوں ظالم کوں ایہ جیں مارے
میڈے سامنے غیر جو گندے ہن میں آکھیے یار انہیں مارے
اتوں چن شاکر دا ہنج گیا فخر ہے تے آپݨے میں مارے

میڈی سوچ تے پانی پھیر ݙتن تو کھیڈ ونجا میڈا کیا رہ گئے
میڈا امن سکون آرام خوشی کیتو لون سواہ میڈا کیا رہ گئے
کر ختم جوانی شاکر دی ݙتو کمر نوا میڈا کیا رہ گئے
میڈے شکوے تے اعتراض نہ کر چلو آپ ݙسا میڈا کیا رہ گئے

تیڈا رووݨ کوڑ دا رووݨ ہے اَجاں رووݨ جوگا حال نوھی
تیڈے زور جتی تیکوں بار ڈتم ڈِٹھا درداں دا گُزدا حال نوھی
جینکوں جوڑیاں فرے وارتاں ٹھیں میڈی قدرت دا بھیوال نوھی
میڈا شکوہ ہوش سنبھال تے کرتوں شاکر ہیں اقبال نوھی

اساں بھولے بھالے سوہݨا جن ماہی تیڈے نال جا پیار کتوے
تیڈے حُسن جمال کوں ڈیکھ جݨ ونج اکھیاں چار کتوے
بھل اپݨیاں سدھیاں نیتاں تے کھرا قول اقرار کتوے
ساکوں اج شاکر پچھتاوݨاں ہے تیڈا کیوں اعتبار کتوے

اگے کھوٹے کھوٹ کماندے ہن اج کھرے کھوٹ کما گین
جیڑھے ٹھڈی چھاں کر کھڑدے ہن او بے بادل قہر وسا گین
جیڑھے سر تے پہرے ڈیندے ہن بݨ قاتل سر تے آ گین
اج شاکر بھتو بݨ مویا بݨ سارے جگ دا ضیاء گین

ئی محض قصور زمانے دا تاں آپ کوں آپ تباہ کیتے
کئی دخل نئی وڈری قسمت دا اتے نہ کوئی ظلم خدا کیتے
نہ دل لیندے نہ ڈکھ چیندے تئیں عشق تاں سہہ گجھا آ کیتے
اے شاکر روون عمراں دا ساکوں عطیہ یار عطاء کیتے

کڈاں جان عذابوں وانج تھیسی آ مکسن درد جگر دے
میڈے دل دے اندروں سولاں دے نت بھدن کوٹ اسر دے
گھانی ڈکھڑی تے تیتیں چالوے نئی سکھ دے بیڑے تر دے
ایہو غم سجناں دا کھسن مری جیڑھا شاکر حال نظر دے

وت یاد پرانی آ گئی ہے وت زخم نویں اج تھیندے وین
وت آب حیات دا پانی پی ڈکھ کلمہ پڑھ کے جیندے وین
سکھ چھیڑیں طاق ولائی ویندن پچھے درد اندے بھر گھیندے وین
جیہاں سجناں دل دی منگ شاکر او غیراں نال منیندے وین

میں سوچے چن مُنڑ نہ وسی اینڈے پیار دا پُور ا پک تھی گے
مُکے مہنڑے طعنڑے لوکاں دے میڈا اُچا شان تے تک تھی گے
گئی وانڑ وٹیندی بد بختی میڈا بھاگ نصیب اُچک تھی گے
لٹی اکھ ہم شاکر غفلت دی اتوں آن وچھوڑا بک تھی گے

مُجھ پیار کرنڑ دا شوق وی با مُجھ عقل دماغ دا تھولا ہم
او وقت با یار بھجر کی دا میں الک گالھا بھولا ہم
کر سو دا سُکھ دی زندگی دا گل پا تا پیت دا چولا ہم
بس شاکر بال ایاناں ہم نہ سمجھا عشق دا رولا ہم

اُجاں دل پکھی اُڈ راک نہ ہا پئی نظر حُسن دے دانڑے تے
ونج چنج ماریُس اُنگی گاری پئی گل معصوم نمانڑے تے
اُتوں موٹی اکھ دا تیر لگا نہ رہ گیا ہوش ٹکانڑے تے
ونج کیتے یار شکار نویں رووے شاکر حال پُرانڑے تے

تیکوں ڈھول اجازت عام ڈتم من مرضی نال گھیندا ارو
رت جھل کے میڈی بکاں وچ چن غیراں کوں پلو ڈیندا ارو
کڈھ جگر کلیجہ ہاں میڈا بھن سیخ کباب تھیندا ارو
مر پووے شاکر گئی ڈر نی توں اپنا کم سنور یندا ارو

تھی پاگل اپنے آپ اتے میں ڈاڈھا ظلم جفا کیتم
سھ تل پھل گھر ویڑھن پٹ کے اوندے عشق دا کیش ادا کیتم
کلھ ہتھ کر غیر ڈو آکھیا ہس کیڈا سوہنا ڈیکھ ولا کیتم
سارا گھر تے زر لٹوا شاکر بیٹھا ہتھ مسلیندا ایں کیا کیتم

جتھیں ڈینہ دا نکھڑ گئے چن میڈا میڈے بدل گئے حالات ء
نہ اکھ لگدی نہ ہنج سکدی رہندین بن بادل برسات ء
وانگوں مردیاں دے تھی بدن گیا لگ گئی جیندیں سکرات ء
ہن حال اے شاکر گھور یندیں انج ول آئی سال دی رات ء

بݨ ناگ محبت ڈنگ گئی ہیں چا رگ رگ زہر کھنڈایو
ہتھ کاسہ ڈے مجبوری دا میکوں در در تے چھوایو
کہیں ناز انداز تے لاڈ کِنے میکوں ڈُکھ دریا جھکوایو
لا روگ جگر دا شاکرؔ کوں ساری عمراں خون رُوایو

تیڈی مٹھی گالھ مٹھائی وانگوں لگے کوڑی گالھ سلونی
ہیں گالھوں تھئی مجبور بچݨ تیڈے در تے ٹھئی ہم دھونی
توں ٹھیں ان پانی کر بند ڈتیں کھا گھنساں چھاݨ پرونی
تیڈے گھر دے باہروں چݨ شاکرؔ روڑا گھنساں وانگ لٹونی

کہیں دشمن نال وی نہ تھیوے جیڑھی میڈے نال صنم کر گئے
ایہے وہم گمان اج بݨ کا ݙنا ان چے ظلم ستم کر گئے
ماریا ہتھ با غیراں ڈاڈھی تے اوہا پوری آپ قسم کر گئے
چھری آ دی تے گزران جوہی اوو ی شاکرؔ نال ختم کر گئے

میڈے دل دی سُنج حویلی کوں توں اج وی وسا سگدیں
میڈی رُس گئی مست جوانی دی اصول بہار ولا سگدیں
توں میں لکھ ہِس ہوون پرے جے ول ہووی تاں آ سگدیں
جیڑھے وَوِن پھوت بنائی شاکرؔ غیراں دا سر جھکوا سگدیں

میں بھانْ پُرانا جنگل دا کہیں رُل گئے دی منزل ہاں
جیندی آپت وچ نہ بن آئے اوں گھوٹ دی جھکی گھل ہاں
جینکوں شاکرؔ وچھڑے سٹ ڈیندن بے کار مُسافر دی جھل ہاں
جیندے میلے وچ کھیڈے خالی ہن اوں بال غریب دا دل ہاں

مُنہ زور سواری تے بیٹھے اُنْ جانْ سوار دی رُوح ہاں
جیرھا بھجے بال سمائی بیٹھے ہوون بے روزگار دی رُوح ہاں
جیندا مرض علاج دے قابل نئیں شاکرؔ بیمار دی رُوح ہاں
جیکوں پہلی رات رنڈیپا آئے اوں لال گنوار دی رُوح ہاں

جڈاں زندگی پیار توں خالی ہئی وچ درد الم شامل نہ ھا
میڈے چار چُفیرے خوشیاں ہن دل سوکھا ہا مشکل نہ ھا
کڈیں پیار کریساں زندگی وچ میڈا ایا ارادہ تل نہ ھا
کیڈا شاکر جادوگر نکلے اوڈوں اکھ مکری ایڈوں دل نہ ھا

ایڈا قول کرار وی چنگاں ہئی میڈا چین دلدار کرخت آ
نت رس ویندا ہیں شاکر توں میڈا بھاگ سہاگ تے بخت آ
ہوندے کاوڑ غصہ کہیں ویلھے میڈا ڈھول مزاج دا سخت آ
کڈیں دھرتی تے وی لبھ پیا کڈہیں سلیمان دا تخت آ

ایہ حق بندا ہا بچڑاں دا آ ڈُکھ دا حال ونڈیندے
گھر بیریں تھی کے ول ویندے چامنت پیار تے لیندے
نہ ڈیون ھا امداد کوئی نہ خیر خبریت کریندے
نہ تھا رہوندیں بچڑاں دے لاوارث لوک سڈیندے

ساری عمراں تیݙی اٹ کٹ دی میݙے حال تے خاص مہر رہ ڳئی
میݙا جھیڑا مُنجھ نہ ختم تھیا تیݙی کاوڑ محو سفر رہ ڳئی
تیݙی رُسݨ دی عادت شاکر تے بن موت وانت منتظر رہ ڳئی
توڑے جچ ڳئی نوبت پڑھے تئیں اتوں چن تیݙی کسر رہ ڳئی

تیݙے در تے آ خاموش کھڑے کئی شخص اݨ بول گدا وانگوں
معمول مطابق چا کاسے کھڑے سنگدیا شرم حیا وانگوں
تھیا سک دی وچ پابند کھڑے کہیں کیتے قول وفا وانگوں
تیݙی دید دی شاکر سیس نوا کھڑا منگدے خیریت دعا وانگوں

آ عشق جذبݨ دا ڳاٹے پے میݙا اجھ ڳجھ یار تباہ تھی ڳئے
میݙا کیتا ساری عمراں دا ہر پور ڈھیا لوݨ سُواہ تھی ڳئے
جیندی خاطر سکھ برباد تھیا اوندا غیراں نال نبھا تھی ڳئے
بیٹھا چپ جیندا اہاں باہیں کوں آہداں ڈھاڑو شاکر کیا تھی ڳئے

میں ڈھول کوں آکھیا جد ماٹے کر صُلح جیویں جنگ نہ کر
شالا بخت اقبال کوں رنگ لگنی میڈے پیار کوں چن بے رنگ نہ کر
میڈی وسدی رسدی زندگی کوں ڈکھ نال توں چھوڑ چ تنگ نہ کر
سڑ بجھ کے بولیا چن شاکر بس ٹُر واقعی میکوں تنگ نہ کر

میڈی زندگی وگڑ یا وڈھا گھٹے ایہوں سنڈا ونڈا کوئی نی
میڈے پیٹ تے لوٹے کر گئے ست ڈیہن ان اتے گنڈا اگنڈا کوئی نی
میاں ہر گئی چنڈے کھیاں کوں ڈٹھے پھل کوں چنڈا کوئی نی
ہُن بس شاکر روون دی میڈی دھاڑ کوں سُنڈا کوئی نی

بادل دا دکھ معصوم اجاں کہیں تکے بھاہ چا بالی
تاریں یاراں کوں آسیک گیا اتوں سڑ گئی ڈالی ڈالی
او خبر نی کیڑھی ہستی ہئی جئیں ، کھیڈی کھیڈ نرالی
آکھ بھال کے شاکر غور کیتا ہئی سامنے باغ دا مالی

ٹوں لکھ تے کروڑ ہزار سہی میں لکھ دانی لاچار سہی
توں حسن جمال دا مالک سہی میں کوجھا تے بیکار سہی
توں باغ بہار دی رونق سہی توں گل پھل تے میں خار سہی
میکوں شاکر اپنے نال چا لکھ میں نوکر توں سرکار سہی

جیویں میکوں آن رولیا ہئی اینویں میں وانگوں پل پل روویں
ہک واری رو کے تھک بہسیں ول ول ڈکھیا توں ول روویں
نہ ڈکھڑے آن ونڈیسیا کوئی توں لا کندھیاں کوں گل روویں
بس شاکر فرق میعاد دا ہے میں اج روندا توں کل روویں

میں آکھیا رشتے داراں کوں میڈی میت کوں ہار پوا چھوڑو
ہک چادر لوا اوندی ڈیڈھی دا میکوں چھیکوی جج کروا چھوڑو
جیوں نی آیا تاں کوئی ڈر نی کر میڈا فرض ادا چھوڑو
اگوں گردھتے بولیا جن شاکر اتھ کیوں اے وی دفا چھوڑو

ڈیوں عذر کیہاں میں غیراں تے میکوں مارن والے اپنے ہن
ہا کوٹ نشابر غیراں دا باقی اندر وچالے آپنے ہن
جنہاں کیتے منہ ہن قاتلاں دے او کپڑے کالے اپنے ہن
جیڑھے ہاں وچ شاکر خنجر لگن گن غیر تے بھالے اپنے ہن

نت آہدیں قاصد آ ویسی تیڈا چن دلدار کتھوں
اوندے چن جھیں سوہنے مکھڑے دا کریں رج دیدار کتھوں
تیڈے اجڑے ہجرے ویہڑے وچ ہوسی مست بہار کتھوں
چھے آ گن شاکر کالیاں تے اوندی آئی نہ یار کتھوں

ہن دل وچ کیا امیڈا چن ماہی نہ ہاں سہندیں نہ ہوں سہندیں
بھٹ ڈکھ پووِن دل رو پووے نہ چاں سہندیں نہ چوں سہندیں
نہ جواب ڈیندیں نہ گل لیندیں نہ گنڈ سہندیں نہ منہ سہندیں
تیڈی ان تیں سمجھ نی آئی شاکر نہ ایں سہندیں نہ اوں سہندیں

جڈاں دھار کجل دی موڑ کئی بݨ ڳئی خنجر تے آکھ قاتل بݨ ڳئی
آکھوں نے بھالیس جھیں ویلھے تھو چھٹ چھیڑکاویں تل بݨ ڳئی
اتھجی جھمکی اکھ میڈی توبہ جو کلا شگوف شکل بݨ ڳئی
دل شاکر دا تھی قتل ڳیا اوندی ٹوک مذاق تے کھل بݨ ڳئی

کئی ونج آکھے میڈے ڈھولݨ کوں ذری جھوکیں تے پیر لکاوے
جیڑھے خالق اوکوں حسن ڈتے اوندا لکھ لکھ شکر مناوے
اساں بے پر پکھیاں تھلیاں کوں نہ چھکی مار اڈاوے
نہ قہر وساوے شاکر تے کجھ خوف خدا دا کھاوے

میڈے پیار دا جرم ہاں ماہی میکوں ڈکھ دی سولی چاڑھی ونج
میڈے وݨ نال ہے خوش رہندیں آ چھیڑے زخم اکھاڑی ونج
جیویں ٹنڈی دی جھوک اجاڑی ہئی اوویں تن دی جھوک اجاڑی ونج
لگ پچ غیر دی شاکر کوں ہوئی ٹھار جگایا تاں ساڑی ونج

میں قیمتی ہاں پر بے فائدہ کہیں سُکّے دریا دی پَل وانگوں
بیٹھا تُر تُر ڈیہداں غیراں کوں کہیں گھمب تھرے بلبل وانگوں
سِٹے کاوڑ ناں بھکا میکوں کہیں اُجڑی جھوک دے پھل وانگوں
میں شاکر اپنے مالک کوں ہاں یاد معمولی بھل وانگوں

بے رُخیاں دا کوئی راز تاں ڈس اُونکوں واسطے ڈیندا ریہاں
میکوں پچھاں تُر ونجنا ہیا لگے ہتھ جوڑ منیندا ریہاں
متاں کئی غلطی ہونواں کر بیٹھا ڈینہہ رات سوچیندا ریہاں
ایہا غلطی نظری ہے شاکر جو پیار کریندا ریہاں

پچھاں سنڑ عزرائیل کوں گھن مولا میڈے حال تے کرم کریندا رہ
میکوں جے تئیں یار نی مل پوندا میڈے روح کوں مہلت ڈیندا رہ
کوئی لوڑنی میکوں زندگی دی اینکوں آکھ چا پھیرا پیندا رہ
جڈاں شاکر یار ملا ڈیسیں پچھے آکھساں رُوحا ویندا رہ

ݙل منگ پووی تاں لنگھ آویں میݙے گھر دا سوکھا راہ ہے
ہاں وای ݙکھ دے صوبے دا ضلع غم تحصیل جفا ہے
چند میل فراق دے موضع توں ہک نجواں وا دریا ہے
جݙاں شاکر ٻئی منڑ پچھسیں اگوں سامنڑے میݙی جاہ ہے

بے وید جگ دی یاری کنوں ایویں بچ ہووے تاں ٹھیک ہے
بے وید گنڈا ہیں ݙکھ سکھ وچ نہ تھیسی مول شریک ہے
منگو وعدہ ملنڑ دا اَہل جَگ کے نت ݙیسی غلط تریک ہے
گھتا پال کے شاکر کھیر پٹا بے وید کنوں تاں ٹھیک ہے

ݙیندا اجر آت خدا مل گھن گھندا ایہو باغ جنت دا نظارا
ہک خاص مقام تے دلبر کوں پا ݙیندا ہک چوبارا
اوندے قدمے گھیر تے ماکھی دی ہر نہر دا رکھ تے کنارا
لا غرری عرض کریندا میں بہہ شاکر دا سر وارا

ہُݨ کرم چا کر میڈی حالت تے میڈا مولا کرم نوازا
توں واقف ہئیں ہر گالھ کنوں میڈے رازاں دا ہمرازا
میڈیاں چیکاں دھاڑیں آہیں واکڈاں سُݨسیں سَئیں آوازا
کڈاں کھلسی شاکر دے کیتے تیڈی رحمت دا دروازا

ریہا تانگھ تصور نظراں وِچ گھمیں دور دراز بدل وانگوں
ریہا بلدا سینہ ہجر دے وِچ گھمیں دھپ دے سڑدے تھل وانگوں
ہنجوں اکھیاں دی در سال نچوں ہیے لُدھک باز دی چھل وانگوں
ایویں شاکر نہ شالا کل گزرے جیویں اَج گذری ہے کل وانگوں

متاں آکھیں چمن میں پاگل ہاں تیکوں جھان نثار میں ڈیکھ گھدم
تیڈا عارضی پیار ہا نال میڈے ہانویں توں مکار میں ڈیکھ گھدم
ہانویں آیا میڈی رُت چیوݨ میڈا ابن غم خار میں ڈیکھ گھدم
تیڈا شاکر اندر سنجاݨ گھدم جیڑھے سِن ڈسکار میں ڈیکھ گھدم

جیوں ڈیہاڑا ہے ماہی تیڈی ویندی ہے تور بدلدی
تیڈی قینچی جال زبان وچوں نہیں مٹھی گالھ نکلدی
نوی کھڑے کہ گالھ کریندا اچا تیکوں ہوندی ہے نت جلدی
ایڈی اپنی تھک نہ نت شاکر متاں منہ تے آوی ولدی

کیڈا سوہنا وقت گذردا ہا جڈاں دل وچ شوخ صنم نہ ہا
میڈے ہسدے وسدے ویہڑے وچ ڈکھاں درداں دا کوئی کم نہ ہا
میڈے خوشیاں پیر چمیندیاں ہن کوئی خاص قسم دا غم نہ ہا
شفیع سینہ سڑیندا ہم شاکر میڈا لکھدا درد قلم نہ ہا

ہے عارضی رونق چہرے تے میڈے عارضی کھل مسکاران
میڈے باہروں لیپ ہے خوشیاں دا تے اندروں درد ہزاران
ڈکھ ڈیندے مراٹھ ویاے نہ اداں ہن رت پیندے سوچ وچاران
اوندی شاکر اینویں نبھدی ہے جیندے پتھراں نال پیاران

گئی بئی سنگتی آ گالھ چلا میڈے دلبر دی گئی گال نہ پچھ
نہ کہیں بہوں جئے دے نال تھیوے جیڑی کر گئے میڈے نال نہ پچھ
میڈی پھل جہیں نازک ڈِری کوں جیویں جِن کیتے پامال نہ پچھ
گئی اپنا حال حوال سُنا میں شاکر دا گئی حال نہ پچھ

توں خوش جو ہیں تھوں کھل کھڑدیں میں ڈکھاں مٹیں رو بہنداں
توں ہار پھلاں دے پا کھڑدیں میں ہار ہنجوں دے پو بہنداں
تیڈیاں نت نئیاں خوشیاں شادیاں ہن میں روز مکانی ہو بہنداں
چڑھ ڈکھ دی گدی تے شاکر نت غم دا جوڑا جو بہنداں

میڈے تجن ڈو وفتی خط چا لکھ لکھ اپنے بن گئے غیر بئی سب خیرء
گئی رات غماں دی طول پکڑ نہ سُکھ دے ڈینھ دا ایڑ بئی سب خیرء
گئے فکر و لھیٹ اِن شاکر کوں گھت وڈا چارہ جھیڑ بئی سب خیرء
میڈا گھر اپنی جاگیر سمجھ وڈا ور دکر ینا سیر بئی سب خیرء

دل بالاں وانگوں ضد نہ کر، کر صبر ذرا گجھ حوصلہ کر
نہ روز دیدار جنڑ دا منگ نہ قبر وسا گجھ حوصلہ کر
ہر دھڑکن وچ اوندا ناں گھن گھن میکوں نہ تڑپا گجھ حوصلہ کر
اگے بہوں مغرور ہے جن شاکرؔ نہ سر تے چڑھا گجھ حوصلہ کر

ودے نہ گولو میڈے قاتل کوں میکوں اپنڑا دل مروائی پے وے
گھن رونق میڈی زندگی دی میکوں موت دا جام پلائی پے وے
جو گجھ وی تھئے تے تھیندا پئے ایہو شاکرؔ نال کرائی پے وے
ڈس خاص پتہ جو قاتل ہے اوکوں اجنڑ وی اندر لکائی پے وے

ہک عنبر ہا فخریل بہوں جیڑھا کہیں تے ڈنگ نہ مریندا ہا
ہس تھور مچھ تے وٹ رہندا ڈنگے پچھے روز بدھیندا ہا
رہندی گردن ہس پتالی تے جتھیں لمبری ڈانگ رکھیندا ہا
لگے اجا عشق دا دھکا شاکرؔ اج ہاں توں ہتھ نہ چیندا ہا

بہوں ہٹکیا ہم دِل اوتری کوں جو سودا عشق دے نال نہ کر
اگے جمدیوں غم دا ورثہ ہاں میڈا جیوݨ ڈھیر محال نہ کر
میڈا پیار کہاڑا کر ڈیسی میکوں حال کنوں بے حال نہ کر
ہتھ جوڑ کے بولی دِل شاکرؔ ہر گالھ منا ایہا گال نہ کر

ونج قاصد یار دے بوہے کوں کھڑکاویں ہولے ہولے
متاں ننددر ہووے میڈے دلبر کوں جگاویں ہولے ہولے
جڈاں ننددروں یار رجا ک تھیوے الاویں ہولے ہولے
پچھے حال وچھوڑے شاکرؔ دا سُݨاویں ہولے ہولے

توں نال ایمان دے ڈس میکوں کیڑھی یار وفائیں گھٹ کیتی
ساری عمراں خدمت کیتی ہم تھئیں بے وسلائی ہک جھٹ کیتی
تیں جگ اچ میڈا ناں چاڑھیے تیں جاہ جاہ میڈی کٹ کیتی
کھڑی زندگی ہئی اینجھ شاکرؔ [illegible]

جیڑھی غیراں دی جی تک ماہی تیڈے سارے مان تُرٹ ویسن
جیڑھے ڈیکھ تھیے قربان کھڑن تیڈیاں آساں وی گِل گھٹ ویسن
جڈاں بے ہوشا تیکوں ہوش آیا تیڈیاں رزو نجھوں گھٹ ویسن
ایہ شاکر فصلی بیڑے ہِن بس واڈ چگ تے پھٹ ویسن

میڈی پونجی پانجی زندگی دی تیں ساری لوٹ سوا گیتی
ڈِتی میں بے دِل وچ جاہ تیکوں تیں میڈی نندر تباہ کیتی
ڈیندیں غم دی روز سوغات جیں میں تیکوں روز دُعا کیتی
رکھ شکوے کیتی شاکر دی جیڑھی تیں کیتی واہ واہ کیتی

جو کر بیٹھیں سو کر بیٹھیں ہُن ڈھیر جیجن دھر تال نہ کر
کر ظلم تے بِن مظلوم نہ بہہ ہک چال کنوں بئی چال نہ کر
کیتا کئیں برباد ہے شاکر کوں بھلوں اُلٹا یار سوال نہ کر
میڈی ہر حسرت دا قاتل ہیں تیڈی مرضی جرم اقبال نہ کر

ہر پھل کلی کملا ویسی گلزار دا لکھ نہ راہسی
ڈے پیار دا تاج محل ویسی گھر بار دا لکھ نہ راہسی
جیں کیتے دید حیاتی ہئی بیمار دا لکھ نہ راہسی
توں شاکر یار لڈائی ویندیں اُروار دا لکھ نہ راہسی

ہک شخص اسمان ڈو منہ کرکے کھڑ کیتی گالھ زمین اُتے
ہئی دھاں فریاد زبان اُتے ہن نیر نگال زمین اُتے
مگے سیر ایمان وکاندا پے چھا گئن دجال زمین اُتے
جیڑھے ہک ڈوں تیئیے ہن شاکر تھی گئن پامال زمین اُتے

تیڈا ہجر کوئی ہے میڈا اگی کاتی ہک توں ہاویں تاں توں ڈٹھیں
نہ عذر الا انجھا رس رنج کئی کئی کیتویاں نہ ہوں کر ڈٹھیں
ہئی ویڑھا خلد بریں وانگوں ساری کر تے شخص بھوں ڈٹھیں
ہاسے گئن منج شاکر پہلے وی شکوے ایں ڈیون توں اوں ڈٹھیں

نھیں آہدا او ردو تھڈا او میڈے نہ دَرداں دَا کئی حال گھنو
ایہا قلی جبی کر تکلیف گھنو پردیسی دی سُن گال گھنو
متاں سمجھو کئی شے چُنی ویندے کر کپڑیاں دی پڑتال گھنو
ہتھ نال روانہ کر شاکر کر سوگھا وطن سنبھال گھنو

جیکوں ہووے سُنجان نہ اپنیاں دی اوں اپنے وی اپنیت کیہیں
کر ربّ داناں تے خرچ کرے بہہ کھاوے آپ خیرایت کیہیں
رَئی رکھ کے جیڑھا عدل کرے اوں عادل دی پنچایت کیہیں
گھٹی چاویں شاکر کیتی دی ول قسمت نال شکایت کیہیں

گئی وقت وہا مُن گیا تھیندے بندہ ول گُزری کوں یاد نہ کر
دل عادی تھی گئے دَرداں دا اینکوں دَرداں توں آزاد نہ کر
نہ گلا کر اوں ظالم دا کیتی کرتی کوں برباد نہ کر
تھیسیں ہرجاوں شاکر بے بارا کہیں در تے ونج فریاد نہ کر

تیکوں یادھوسی میں آکھیا ہم دلدار مٹھا توں چھوڑ ویسیں
دل دل قرآن تے ہتھ نہ رکھ نہ قسماں چا توں چھوڑ ویسیں
کجھ سوچ سمجھ کے فیصلہ کر نہ جوش ڈکھا توں چھوڑ ویسیں
کر شاکر کوں برباد جیں بس لوک کھلا توں چھوڑ ویسیں

ہُن ڈھیر سچار نہ بݨ ماہی مَن نام خدا بس چپ کر بہہ
میڈے دل دے ستے زخماں کوں توں نہ جگوا بس چپ کر بہہ
جیڑھی مُٹھ تئیں چن تئیں کیتی ہے ویکھی تیری وفا بس چپ کر بہہ
ایں بھری پنچایت دیوچ شاکر نہ منہ کھلوا بس چپ کر بہہ

مَیں سُنیا ہا تیڈے در ساقی تے مُفتے جام وندیندن
جیڑھے ہک واری جو پی گئے ہن پے نال سکون دے جیندن
تیڈے در تے آ معلوم تھیا پے دولت والے پیندن
جیڑھے شاکر جیہے خالی ہن ودے پیر اں وچ لتڑیندن

کیا حال سُناواں زندگی دا ڈِتے جیندیں مار غریبی
گمنام قبر وچ دفن کیتا میڈا ہر کردار غریبی
مُکے چتراں وانگوں سکھ لوڑھ گِن تھئی انجھی تار غریبی
تھیا لکھ دا فائدہ ھک شاکر ڈِتے بچپن بیمار غریبی

ہر پاسوں فکر دی تھگیوی وچ ڈِتو زندگی سی میں کیا جیواں
کھا تیر غماندے جگر میڈا گیا زخمی تھی میں کیا جیواں
چلو چھوڑ رت آس بہاری دی ہنی گیاں سوکراں پی میں کیا جیواں
ہر حال توں واقف ہیں شاکر جاں ایہیں جی میں کیا جیواں

میڈا مولا پیار دا واسطہ ہئی میڈے پیار دی پارت ہووی
جیویں وسدا پے ایویں رہ وسدا گھر یار دی پارت ہووی
او ڈیکھ خزاں پئی آندی ہے گلزار دی پارت ہووی
کیتی ضد شاکر عزرائیل گھر سے میڈے یار دی پارت ہووی

جیں چھوڑ تاں گئیں پر گئی ڈیڑھ تک پیار کوں لگ گئی لیک بئی سب ٹھیک ہے

ڈو جہانیں دی بارش بھینیاں دی ڈیندے طعنے روز شریک بئی سب ٹھیک ہے

چاہنداں کا سکھ کیتے نت ملدی ڈکھڑی بھیک بئی سب ٹھیک ہے

حمید او کر جو شاکر جھڑ پو ونجے ہئی ویندی نکل اچانک چیک بئی سب ٹھیک ہے

جیں ڈوریں یاری نبھدی نئی کر گالھ صفائیں ہٹ ویندآں

میڈے پیار کوں گیا رنج ہووئیں ڈے صاف ڈسا میں ہٹ ویندآں

جیڑھی گالھ کرنی ہئی اج چا کر نہ گوتے کھا میں ہٹ ویندآں

کولا گھول وفا تے ڈے شاکر ونج غیر ہنڈا میں ہٹ ویندآں

جیڑھے اجکل مٹھے لگدے نئی شالا توڑ نبھاوݨی او ہے

تیکوں سونا سمجھے جہاں کوں ہئی اصلی ذات دے لوہے

حمیدا اسب گھوڑ لٹ کے تیر تھیسن وت لگھوں نہ آسی بوہے

اج ڈوریں کنڈیاں توں شاکر گالھ کڈھنی پوسی تو ہے

مہمان نہ ہن کوئی ڈاکو ہن جیڑھے مار کے ٹُر گِن ڈا کے
میڈا اجمدیں لاء دا پور ھیا ہا لُٹیا بے دَرداں وندلا کے
میڈا اَزر لُدے میڈا گھر لُدے میڈا اور نہ ویندے چا کے
کر بیچ سسی دی تخ شاکر پچی پُھٹ گِن اُٹھ ڈھر کا کے

اَے بادِ صبا اُوندی زُلف ہٹا اُکھ جام وصال دا پی گھنسی
اُوندا بھرم شرم وی رہ ویسی میڈا دل وی راضی تھی گھنسی
میڈا زخمی جگر ہزار وچوں کوئی ہِک ڈوں پھٹ تاں سی گھنسی
چلو شاکر تیڈے بخت وچوں ڈوں چار ڈیہاڑے جی گھنسی

اینویں جھٹ گھن یار منجے ہا اُوندا لکھ احسان منیندے
لیبے کپڑے لیر کتیر لہا نویں جوڑے پا گھکیندے
اُوندے ہتھ وچ ساڈا ہتھ ہوندا دل پیار دی راند رسیندے
چلو پچھلے پہرے وچ شاکر کوئی ہِک تاں عید کریندے

بے عزتا کر تے تُوں ڈِتی رہی شالا شان مُبارک
میڈی جھوپڑی بَنّی اووی سڑ گئی ہو تیکوں محل مکان مُبارک
میڈے گھر ڈِکھ سکھ دی جنگ شا کر تیکوں امن امان مُبارک
مَیں مُلک عراق اِچ وَنج مَرِ ٹے تیکوں پاکستان مُبارک

تیڈا غیراں نال اتحاد جو ہے گجھ کانڑ تھیوں ناکام آں
تُوں نئے سچا ہم گوڑا بنڑ بیٹھاں تھیا جگ دیوچ بدنام آں
بھاویں جیڈا ظالم جابر بنڑ تیڈے ظلم دی آخری شام آں
تو بُش بنڑ شاکر زور ازما میں وی حوصلے دا صدام آں

اگوں آکھیں قاصدا ندا پئی اینویں لا چھوڑیں میں کل آساں
بیمار سمجھ ول شاکر دا' وِندلا چھوڑیں مَیں کل آساں
پووے مَرتاں مَرضی اللہ دی دَفنا چھوڑیں مَیں کل آساں
مرڈِے طرفوں وَنڈے وارثا اکوں مَرجا چھوڑیں میں کل آساں

اے قسمت راہ وچ کنڈیاں دا نہ جال، کھنڈا میں ڈُھر ہجئے
ہُݨ سوچ وچار دیوچ میڈا نہ وقت ونجا میں ڈُھر ہجئے
میڈا ہُݨ تیکوں رستہ روکیا ہئی اَج رستہ لا میں ڈُھر ہجئے
میڈا اُت بے شاکر ٻجھݨ دا نئیں میڈا روح ہنجوا میں ڈُھر ہجئے

اے ٹھیک ہے رب تیکوں حُسن ڈِتے پر ایڈا مان گھمنڈ نہ کر
جیڑھے سنگ نگے ہن انجو لیہہ ویسن وت ساوے یاد کھرنڈ نہ کر
جے سانجھ پیار دی پاتی ہئی تاں بھتی والی دی ونڈ نہ کر
میکوں بیشک شاکر کنڈ کر ونج پِر کعبے ایکوں کنڈ نہ کر

توں ساڈا ہِݨ نہ بݨ دلبر ہے گالھ صفا اساں تیڈڑے ہئیں
ڈے گوڈے نال توں جاہ ساکوں یا دور ولہا اساں تیڈڑے ہئیں
ساڈے ڈوہیں ہتھ ہِن اکھیں تے جہیں قسم چوا اساں تیڈڑے ہئیں
سر [illegible] نماز [illegible] شاکر ما ونج ونا اساں تیڈڑے ہئیں

جیڑھا کم با یار رقیباں دا اُو ہو تجن کریندے رہ گین
جینکوں اپنا سمجھ کے حال ڈتم میڈی پاڑ چھیندے رہ گین
لاتعلی میڈی جھوپڑی کوں ہتھ پیر سکیندے رہ گین
بس شاکر بدلے پانی دے پٹرول سٹیندے رہ گین

جڈاں عید برات دا چندر ڈِسے میں رو رو نیر وہا سُمداں
لوکی جوڑے جوڑ شِنگھار کھِدن میں ڈُکھڑی چادر پا سُمداں
ڈِیہہ سجن سجن دی رہ شاکر میں تاریاں ڈِیوا کھلا سُمداں
ہر یوہا تاگھ اِچ کھل پوندے ہک میں ہاں طاق وَلا سُمداں

اَجّھا مَن وِچ ڈاکہ حسن گھتیے جیندی جگ وِچ یار مثل کائنی
ہے زوری اکھ دی طاق توں پیا گئیں جھوں رستہ تل کائنی
پھیر یار عقل دی لاش اُتے ہک خنجر پَے قاتل کائنی
میں شاکر سینہ چھوڑ ماریے ہک کھول کھڑے تے دل کائنی

وڈی تانگھ رکھیم تیڈی عزیزیا بیٹھاں تانگھ لہا اتوں توں آ گئیں
ساری عمراں رُنڈیں گذری ہے ملیے سکھ دا ساہ اتوں توں آ گئیں
اَج قسمت ڈِکھدا شاکر کوں ڈِتے گول دوا اتوں توں آ گئیں
مسکیں قاصد یار منا کے آئے ودا بہند اہا اتوں توں آ گئیں

اوں ہتھ تلوار دا کیا فائدہ جیہڑے ہتھ وچ ڈھال نہ ہووے
او شہزادہ شہزادہ نئیں جیندا روپ جلال نہ ہووے
او بُلبل باغ اِچ سجدی نئیں جیندا ساتھی نال نہ ہووے
او سوہنی شاکر کیا سوہنی جیندا اگُّی مہینوال نہ ہووے

کل موتی ہاے شبنم دے اَج راہ دی چک چل تھی گئے ہن
سکھ خوشیاں دے دریا گئے ہن ہنجواں دا ساحل تھی گئے ہن
زنت مرن دی تانگھ جنہاں کوں ہے اوں صف اِچ شامل تھی گئے ہن
... ر نال دلیری ہئی شاکر توں نکھڑیں بزدل تھی گئے ہن

پیار سدیں زور مسا ئیں دلبر گئی غدر ڈسا ول رس پویں
میکوں گوڑا کر کہیں گالھ کنوں گجھ ڈے لا ول رس پویں
رکھ سامنڑے میڈے ماضی کوں گئی گول خطا ول رس پویں
یا اپنڑے باجھوں شاکر دا گئی یار ڈکھا ول رس پویں

رہندیں پُر طرز وِلھے کاوڑ توں میڈا سوہنا چن گوڑ یل آ
کنڈھ تھک دی کار ستیندا ہیں ہر گالھ توں وات وکیل آ
کیا کہیں بدرہ بھی شاکر توں میڈا چن دلدار عقیل آ
کیوں تیجھوں پئے گھیں خوشیاں نے میڈے سکھ دے عزرائیل آ

میکوں بیشک اگاں پیار نہ ڈے پر پچھلی جا تاں سنجانڑ تاں رکھ
نہ رنج دی پَوڑی میکوں کر ایندی نیل جتی گئی جھانڑ تاں رکھ
ہک لیر وفا دی پلے رکھ چنگی گندڑی دا گئی مانڑ تاں رکھ
متاں کہیں جا شاکر کم آوی نہ رول سِکھو گجھ کانڑ تاں رکھ

کجھ سنیت مخالف کر پئی ءِ کجھ ویلھے دی ٹھک ٹھوں مارے
کجھ پتھر بر تیں آن پئن کجھ کالھیں دی بان ہوں مارے
ہر فرد بے سمار یا شاکر کوں کہیں ایں مارے کہیں اوں مارے
جیرھا حشری ڈیکھ مسک ڑپے جے سچ پچھد میکوں ہوں مارے

تیں ڈوں بھیوال برابر دے وچ وانج دا یار عمل کیوں ءِ
تیڈے سرتے بل خوشیاں دا میڈے گھر ہنجوں دی چھل کیوں ءِ
تیڈا شاکر ماں سماندا نی میڈے تن تے سکھنی کھل کیوں ءِ
میکوں اپنڑے وی نیں گل لیندے تیڈا غیر دے گل تے گل کیوں ءِ

جیرھا فجریں توں لا دیگر تئیں اوندی تانگھ تکھیندا رہ گئے
گئی جھٹ نہ تھے ہک ڈکھی وچ اوندی زندگی دا وی نخو لہہ گئے
او قاصد نال تیار وی تھئے ایہ سوچ کے ولدا بہہ گئے
بھلا مرتاں ایہو شاکر گئے جیرھا کوٹ دا کنگرا ڈھہ گئے

اعتبار نہ کر انہاں سوہݨیاں تے اَج گجھ ہوندن کل گجھ ہوندن
منہ زور مزاج دے مالک حسن گھڑی گجھ ہوندن پل گجھ ہوندن
انہاں حسن دیاں بھریاں ڈھلاں دے تل گجھ ہوندن ڳل گجھ ہوندن
ہݨ شاکر مثل کریہاں دی پھل گجھ ہوندن پھل گجھ ہوندن

ماریں آپ گبھاڑی پیریں تے ول عدل کیہاں تزوار کیہاں
ہنجھ والے چلنے کوڑکیاں دے پھس پوݨ تے پھوکار کیہاں
جیں پتھر دل انسان اگوں تقریر کہیں تکرار کیہاں
کھڑ چاوݨی عشق دی پنڈ شاکر دل دھاڑ کہیں ڈسکار کیہاں

کلھ خواب ڈٹھم جو مر گیا ہاں جگ سوگ منیندا ارو ڳے
کوئی تیار جنازے میڈے دا اعلان کریندا ارہ ڳے
چن لاڑوں و یاروں ٹُرتاں پچھے پر قدم کھلیندا ارو ڳے
میڈی لاش دے نیڑے آ کے شاکر منہ ڈیکھ تے ویندا ارو ڳے

کئی خبر نی کیڑھی نگری توں اے سوہنے آن وِہاوے
لاکھڑ وِن گاری نیناں دی پکھی پھسدے آ کہیں جاوے
چا قید کرن مسکیناں کوں تے بولن حکم سزاوے
نہ شاکر یار اپیل سُنن ایہ پتھر دِل شہزادے

بھوں ڈکھ ڈیندیں رب سکھ ڈیوی ہتھ چا کھڑداں مجبور جو ہاں
تیڈے در تے ڈو چن ہر ویلھے آکھ لا کھڑداں مجبور جو ہاں
سُن چنگا مندا بول تیڈا انویں پا کھڑداں مجبور جو ہاں
ڈے ونجے شاکر تور ڈیندیں ول آ کھڑداں مجبور جو ہاں

نہ قاتل تھی جذباتاں دا احساس تاں کر جو کیا تھیسی
آ سیک ویسی دِل زخمی کوں سڑ جگر تے لوݨ سواہ تھیسی
نی لگناں بان حکیماں دا نہ مرض دی مول دوا تھیسی
ٹک ویسی زندگی شاکر دی پچھے لگھ آیوں تاں کیا تھیسی

زلفاں توں جیڑھیاں ریشم کوں شرما کھڑ دیئن
زربن تھیون انہاں
بہوں ودھ پھلاں دی کھل کھڑ دی اکھیں جاہ جاہ ویچ بنا کھڑ دیئن
ہک گالھوں حصلوں بھاندیاں کجھ جیڈاں رخ مہتاب تے آ کھڑ دیئن
لیہ شاکر وید دیاں عیداں دا چن بدلی وانگ لکا کھڑ دیئن

گجی مرض فراق دی ودھ ماہی کوئی گول دوا نتاں میں مرواں
ہمیں تاب مزید وچھوڑے دی کر جلدی ذرا نتاں میں مرواں
بھر جام وصال دا شاکر کوں تکھے آن پلا نتاں میں مرواں
تیڈی دید ہے آب حیات سجن میکوں شکل ڈکھا نتاں میں مرواں

تیڈی یاد توں خالی چن ماہی ہک پل وی گذر دا گئی نی
تیڈی شکل بناں دل نگری وچ آ چندر ا بھر دا گئی نی
جی ویندے گذر ے جن نال تیڈے بر حال وسر دا گئی نی
جیکوں شاکر دل تسلیم کرے تیڈے باجھ نظر دا گئی نی

میکوں زندگی تنگ تے تڑ گئی ہے جا تے موت نی آندی نیڑے
ڈکھ زوری آ کے جو بیٹھن سکھ ترگن لا کے جھیڑے
کڈاں مکسی جھگڑا روح بت دا آ تھیسن یار نبیڑے
عزرایل توں چھڑ نت شاکر کڈاں آسیں میڈے ویڑے

جیڑھے جیون وچ نہ یار ملے ہوں جیون کولھوں توبہ
ہر روز جگر کوں پھٹ لا کے نت سیون کولھوں توبہ
ایں بوتل غم دے دارو توں اج تھیون کولھوں توبہ
جیندی مُونجھ ہے شاکر مل پووے میڈی پیون کولھوں توبہ

کیتے پیار دا گھر برباد جہاں او ڈاڈھے خجل خوار تھیسن
مل دردانہاں دے ذرے بھسن ڈکھ غم دے وچ ڈو چار تھیسن
وڈے دھکڑے کھاسن در در تے شالا میں وانگوں لاچار تھیسن
اچھا آکھ چا شاکر او جانے آپے رب دے ڈیونے دار تھیسن

تیڈے غیرکوں پگ بدھوائی تیتھیں ایہو پاڑاں پٹ کے سٹ ڈیسیا
ویکھ شیشہ سب آ نظر اویسو جڈاں کوڑ دا پردہ ہٹ ڈیسیا
بیٹھا آکھسیں دھاڑ وو کیا تھی گئے ول مغز تیڈیں پھٹ ڈیسیا
تیکوں ول سمجھوتے آ تھیسن جڈاں شاکر جھوکاں پٹ ڈیسیا

میڈے دل دی روندی حسرت دا ڈُسکا تھیوے او مُسک پوندے
میڈی پھاتھی دل نے پھڑکن دا پھڑکا تھیوے او مُسک پوندے
شاکر تے جگ نے طعنیاں دی بھرمار تھیوے او مُسک پوندے
افسوس جو غیراں دا اُونکوں دیدار تھیوے او مُسک پوندے

جیویں کھڑدی ہووے جوبن وچ ماہی پیلا ویس وٹا کھڑدے
جیویں پینگھ اسمان تے آ کھڑدی اُونویں گل وچ بوچھن پا کھڑدے
جیویں کلی غنچہ بن کھڑدی چمن بھرے ہونٹ ملا کھڑدے
اونکوں شاکر جنت دی حور سمجھ کئی ملاں دوکھے کھا کھڑدے

میٹھے روڑے مٹھاں ترلے ہن تیڈے نت نوّے یار بکھیڑے
ایں روز دی ٹوں ٹوں میں میں کوں کیڑھا منصف آن نبیڑے
میں ٹُر ویساں پچھے خوش تھیویں مُک ویسن جھگڑے جھیڑے
تیکوں گل شاکر دی تاں پوسی جڈاں غیر بُریسن بیڑے

تیکوں گھتاں گھول وچھوڑے آ سیڈی کیوں نی جان چھڑیندا
نہیں سکھ دی نندر نصیب تھئی وڈیں جنگلاں وچ رلویندا
سسی شہر بھنبھور دی وارث کوں ہیں اوکھی موت مریندا
اٹھ آ شاکر برباد کیتی جتھ پانی کوئی نئیں ڈیندا

گئی بنگلی زمین بے پیراں توں بے درد بچن ایہ کیا کیتی
میڈے سکھ دی بیڑی بوڑ ڈتو لگوں آپ پتن ایہ کیا کیتی
میکوں نندر روچا لے چھوڑ بچن گھد وچ دی من ایہ کیا کیتی
روندیں وچھوڑ مٹی دے وچ شاکر [illegible] کیتی

ہر کوشش وچ ناکام ریہاں ہر موڑ تے ظالم کھٹ ویندے
انگوں نال پیار نے ڈیکھیے گھناں اوندے متھے تے پے وٹ ویندے
جڈاں گھڑیاں چاوڑ ہے غیراں کوں ول کل ویندیاں پھٹ ویندے
پئے نظر اچانک شاکرؔ تاں منہ پھیر کے پچھاں ہٹ ویندے

جڈاں سجے تے دکھ دی دھپ ہاوی اتوں سکھ دی چھاں ہی کیں کیتی
تیکوں سارے چھوڑ کے نج گئے ہن ہاوی نفرت گل ہمسائیں کیتی
جڈی چشتی یار غلاماں توں ہیڈی ڈھیر غلامی میں کیتی
بے قدرا چھوڑ کے شاکرؔ کوں وڈی نا انصافی تیں کیتی

ہے موت قریب تاں کوئی ڈرنی نہیں ڈرداں یار قبر توں
ہے ہک ارمان ضرور ایہو چیا ویندا اں سڑ دلبر توں
توں زیں وقتی طور تاں آندا چاہاں ہیڈا فکر نہ کر توں
اٹھی ہیندا مار کے نہ شاکرؔ ایں موت آ لے بستر توں

میں چادر ڈاج دی تان ستی کھلی اکھ تے چیتا زل گے
میڈی بچھ دے بچے پاسے کوں دل خالی ڈیکھ تے ہل گے
مسیں چندر وصال دا چڑھیا ہا جیڑھا فکر فراق اچ ڈھل گے
شک پوندے شاکر چھوڑ میکوں او ولدا کیچ ڈو ول گے

یک قبر اچوں نکتی ماء دے پیٹوں رب دی شکر گذار تھی
ڈو جھی قبر صندوق دی پانی وچ ونج لہراں وات شکار تھی
بئی قبر ترجھی غفلت تھئی لتی سیج تے او بیدار تھی
ایڈوں شاکر کیچ ڈوں منہ کیتس اوڈوں چوتھی قبر تیار تھی

مجبوری دے عامل خان پووے میں جاگے آن بلیاں
جڈاں خان کوں واپس گھن آساں پچھے گانا آ چھڑویاں
ایں شہر دے ہر ہک بندے دا منہ متھا آ کرویاں
ہئی خبر نہ شاکر سسی کوں ونج ریت دی سیج منیاں

میکوں ہول نہ زرو جو روندا نے گزری کھلدیں شکل ڈکھالی ونج
متاں راہ وچ پوؤی رات بجھن میڈے خون دا ڈیوا بالی ونج
توں مُڑ جوا ئیں میکوں غیں ٹھنڈی میٹھے ذرتوں آکے خالی ونج
پیا گجھ نی شاکر کیا ڈیواں ایہے سانہ جھن یار سنبھالی ونج

میڈا اچھن غیراں دی محفل وچ ہووی گُفت شنید مُبارک
میکوں میڈے خام نصیباں دا ہر دور شدید مُبارک
تیڈی سوچ توں ودھ ڑل شاکر گے ہووی یار مزید مُبارک
میکوں روندیں سال دی رات ودی تیکوں ڈو جھی عید مبارک

ہا وی پہنا غیر دی ڈولی وچ گجھ یاد کریندا ول پہندا
کفارہ چاتیاں قسماں دا گئی صدقہ ڈیندا ول پہندا
جیں پیار کرن دی شاکر کوں چا بھل بھکیندا ول پہندا
تیکوں پتہ ہانہ جی بگسی میکوں مار کھتیندا ول پہندا

بے لوث وفائیں میڈیاں تے ایہوں زور مسکیں الزام ننہ ڈے
وڈے یار دماغ جواب ڈتی ول سوچاں کوں کہرام ننہ ڈے
کئی سالھ دا اجھ دی ابھرن تئیں ہر موڑ اچ ڈکھ دی شام ننہ ڈے
ہے کھیر دی دھوتی یار وفا ایندے شاکر کھوٹے دام ننہ ڈے

کیتو صحی معنیاں وچ پیار سجن ول کامل ہی ایمان سمجھ
ایہو سچا پیار زبور سمجھ، تورات، انجیل، قرآن، سمجھ
جیڑھا بندہ پیار دا منکر ہے اونکوں کافر تے باغی مان سمجھ
جیڑھا شاکر پیار دا حامی ہے اونکوں پکا مسلمان سمجھ

میکوں ڈس تاں سہی کو زیل سجن کیہاں تیڈے نال دغا کیتم
توں میں اج تئیں لڑدا جھڑدا آئیں جیڑھے کیڑھے حال نبھا کیتم
ہر ظلم تے آ کھیم او چانے ہر وار لحاظ حیا کیتم
تک ہکیم غیر دی محفل اتوں ... شاکر ... کیتم

میکوں ڈرداں کیتے اودے سویا میٹھے درد ونڈا میکوں آسرا ڈے
میڈے اجڑے بکھرے حال اُتے کر ترس ذرا میکوں آسرا ڈے
چا پردہ بے پرواہی توں میڈو پھیر نگاہ میکوں آسرا ڈے
کئی تا میں تیکوں شاکر کوں سکدا میٹھے یار آ میکوں آسرا ڈے

جڈاں ونجنا یاد مرشد دی ہے ڈکھ ڈیکھاں وانگوں پتھر پوندن
غم سوز الم دے بن ٹولے وت میڈے گھر ڈو پھیر پوندن
میڈی آس امید دے گل موتی بن نیر اکھیں توں کر پوندن
گجھ شاکر یار دے لارے ہن جیڑھے اوکھے وقت بکھر پوندن

رب تا پیار ڈتی تاں یار روی تے جیڑھا کہیں دا نئیں لگ ہووے
میڈی صفت ہووے میتوال طراں اوسوہنی دے سنگ ہووے
ذری رس بوٹے جو کہیں ویلھے اُٹھے بی ہووں میڈی پگ ہووے
[illegible] شاکر [illegible] سارے لوری تک ہووے

میں دِل دے نازک گملے وِچ ہِک پیار دا پودا لایا
اُونکوں سوچ وِچار خوراک ڈِتم اَتے جگر دا خون پلایا
او ڈِھڈے تھور دا بوٹا ہا جیکیں اَج تئیں پھل نی چایا
ساری عُمراں پورے وِچ شاکر ہر خار ہِے وِچ آیا

کڈیں پیار پچھ وِتھانی تھیندا نہ ہِک وار کُھملاندے
نی گھِندا جوش مُحبت دا نہ یاد توں ملدی واندے
نہ آس ملن دی مُکدی ہے نہ ہجر پِچھو رہندا پاندے
توں نے شاکر کرن توں عاجز ہے مُل کھڑ دے راہ بُجھاندے

چن پتھر ہا سنگ مرمر دا اُونکوں دِل دی قدر شناس نہ ہئی
کن ڈوڑے ہا نس ترس کنوں نیڑے لگدی کوئی ارداس نہ ہئی
دِل ڈے بیٹھاں بے غفلی وِچ میکوں ریہا ہوش حواس نہ ہئی
گئی قدر نی شاکر سنگدل تے میکوں سکھ دی زندگی راس نہ ہئی

تھک بار کے تاں ہک ݙینہ میں ایݙوں نندر آئی اوݙوں خواب ݙٹھے
کہیں باغ دے وچ جنت ماݨ اُتے ہک چندر دا رُخ مہتاب ݙٹھے
ہوں ݙٹھن سوہݨے جگ دے وچ پر اوندا عجب حساب ݙٹھے
ہوں ݙینہ دا شاکر اج توݨی ہر ویلے دِل بے تاب ݙٹھے

اوندی دِل نہ ہئی دِل رکھنی ہئی بس اُتلے ہوں دا پیار ہس
ہس مہک زبان دی پھل وانگوں پر دِل وچ لگیا خار ہس
گھن اولا پیار محبت دا کھڑ گیا ظلم دا وار ہس
سُݨ چیکاں شاکر جیں گھنتی منڈھ لا دا کاروبار ہس

ݙیواں عذر کیہاں میں قسمت تے میکوں آن تباہ تھیں دِل کیتے
میݙی وسدی جھوک اُجاڑن دا ہر پاٹ ادا تھیں دِل کیتے
میݙا کھلدا گلشن خوشیاں دا سب ناز سوا تھیں دِل کیتے
کر ظالم وصول پسند شاکر میکوں آ رسوا تھیں دِل کیتے

ڈٹھیاں شہر نصیب اِچ ݙو شکلاں ہک پار تے ہک اُروار دی ہئی
ہئی ہک تے بار خزاواں دا رُت ہئی تے چیتر بہار دی ہئی
ہک ناز بھری ہئی بہوں ڈُوہے وچ آ تے ہئی کوں طلب دیدار دی ہئی
ناچاݨ جو شاکر زندگیاں ہِن ہک میݙی تے ہئی یار دی ہئی

میں وِل نایاب وچیندا ہاں ہووے گئی غرض تاں گال کرے
ہئی شرط شرائط وی گئی کائی بس سودا ہک روح نال کرے
ہوئی او مالک جیڑھا گھن ویسی بھانویں سانبھے یا پامال کرے
ہک شاکر اونگھ آوے جیڑھا ݙوجھے کوں بھنیوال کرے

جیویں نھدی پئی ہو گزرن ݙے گئی میݙا سوچ وچار نہ کر
نہ پچھ اے حالت کئیں کیتی ہمدردی دا اظہار نہ کر
ہِن لوک سیاݨے سمجھویسن میݙے دَرداں دا پرچار نہ کر
متاں پہلا مجرم توں ہوویں چن شاکر دا فرزار نہ کر

او وچ کانواں شالا غرق تھیون ایہوں رت دی گال گال لیندیں کو زمریندیں
ووی آن تھیں بچی گالھ گئی ایہوں کو زیاں قسماں چیندیں ڈھوت مریندیں
رکھ دل وچ لالچ چوری دا اوندی آمد آں سُنیندیں دھرم گلیندیں
ایہوں فُتیاں بھوں توں ول آندیں شاگرداں اٹھیاں لیندیں آپ گھریندیں

ایہوں لکھدیں بچدیں یار میڈا کتھئیں راہ دے وچ جو مل پوندے
گیا کن بانویں میں پچھداہاں او ساری گالھ سنول پوندے
جڈاں آندے غیر ڈوگیا ہم میڈے دل دا درد مچل پوندے
میڈی شاگرد ڈھاڑ نکل ویندی اوتاڑی مار کے کھل پوندے

بھلا نخیاں کیہیں کوں چک پیندین گئی نخشی چھرپتہ لگ ویندے
جیڑی چیخ پکار کوں سُندا آہدیں ایہوں توں جا پتہ لگ ویندے
جے رووَن اپنے وس ہوندے تاں روو ڈکھلا پتہ لگ ویندے
جیویں عمر نبھی ہے شاگردی ہک منٹ نبھا پتہ لگ ویندے

میڈا دلبر پیار دیاں گالھیں ڈس گھت گنڈے تو لوں کیا فائدہ
کوئی ان بن ہے تاں باذی ہے ڳوں جھگڑے پھولوں کیا فائدہ
توں اپنی جاہ میں اپنی جاہ وڈّے آسرے ڳولوں کیا فائدہ
جیڑھی گنڈ دے شاکر ہتھ نال کھلے چک نال جو کھولوں کیا فائدہ

جھاں بجھاں تے ایہ دل کملا رکھی اج تئیں آس امید ہے
میکوں خواب ڈکھا تے خشیاں دے تھوں بخشی درد شدید ہے
میکوں ڈیکھ تے ڈکھڑی سولی تے میڈے یار منیندے عید ہے
ساری دنیاں شاکر بدل گئی ہے ویدا اونویں بے وید ہے

تیڈی آس دے خالی خانے کوں میں بھر ویندا ہاں توں ول آ
میں اپنی سنج حویلی دا ماری در ویندا ہاں توں ول آ
جیڑھی خواہش تیڈی مدت دی ہئی پوری کر ویندا ہاں توں ول آ
ہوون آ ونڄاں شاکر قبر اتے میں مر ویندا ہاں توں ول آ

جھوک پبلشرز ملتان

